

Forhold har en større Børneflokk at underholde, kan blive meget vanskeligt stillet, og det er den Form for Understøttelse, som jeg tror, vi lettest kommer igennem med, fordi den vil være bedre egnet til at vinde Forstaaelse ude i Befolkningen, end hvis vi sætter Taksterne for højt op. Det kan ikke nytte, man tager alt for doktrinært paa dette, man maa sammenligne, hvordan de arbejdsløse bliver stillet i Forhold til dem, som de lever iblandt, og som er i Arbejde. Mange af disse føler sikkert under disse Forhold, at ogsaa de, efterhaanden som der, hvad Nødvendigheden byder, bliver paalagt større og større indirekte Skatter, kommer til at betale til de almindelige Samfundsudgifter. Det er nødvendigt, at man har sin Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold.

Jeg vil understrege, at under særlige Forhold er det jo Hjælpekasserne, der skal træde til, hvis man mener, at man ikke kan faa tilstrækkeligt ad den Vej, her er Tale om, og det er da ogsaa udtrykt i Lovforslaget her. Naar man derfor fra arbejdsløses Side altid nævner disse bestemte Takster som det absolutte, overser man det Moment, som Lovgivningsmagten udtrykkelig har fremhævet, at hvor man finder, at disse Understøttelser ikke er tilstrækkelige, der skal Hjælpekasserne træde til. Nu maa man huske paa, at vi har her i Landet et overordentlig stort Antal Hjælpekasser. Nogle af dem virker under store Forhold, hvor det er vanskeligt at øve nogen Kontrol, men andre virker under ganske, ganske smaa Forhold, hvor Kontrollen lettere kan komme frem. Derfor maa vi ikke overse Betydningen af, at vi her har et Hjælpemiddel til, hvor det er nødvendigt, at komme højere op med Understøttelserne, end vi kan gennem faste og bestemte Regler, der skal være ens for alle.

Med Hensyn til § 13 er det rigtigt, som det er fremhævet, at det er en Gentagelse af en tidligere Paragraf, men Spørgsmaalet er dette i regnskabsmæssig Henseende, hvilken Ret de Kommuner, hvem der nu skal paalignes $\frac{1}{3}$, har til at faa Oplysninger om, hvem der har faaet Understøttelse i vedkommende Kommune. Det har i store Kommuner ingen Interesse, thi der kan det ikke forfølges og kontrolleres saaledes, at det faar Betydning, men der kan godt være mange mindre Kommuner, hvor det kan faa Betydning, netop fordi Forholdet skal sammenlignes, og derfor tror jeg, det er rigtigt at faa en

Bestemmelse ind om, at de Kommuner, som ønsker det, skal have Adgang til at faa saadanne Oplysninger.

Jeg skal sluttelig kort omtale Afsnit IV i Lovforslaget, som indeholder en Række vigtige Bestemmelser, der, naar de udnyttes, kan faa stor Betydning i mange Tilfælde. Der er her Tale om Opholdspengene til delvis Dækning af Udgifterne, naar Folk arbejder langt fra deres Bopæl, og det er nødvendigt at skaffe dem Kost og Logi udenfor deres Hjem. Hvis de ekstraordinære Tider bliver ved, er det utvivlsomt af den største Vigtighed, at der er Adgang til at faa dette Forhold yderligere udviklet, og ligeledes mener jeg, som jeg alt har berørt, at det har sin Betydning, at der er en Bestemmelse om midlertidigt Tillæg til Arbejdslønnen, naar nogen gaar fra et Fag, hvori han er uddannet, over til et andet. Den Slags Bestemmelser har selvfølgelig en ganske ekstraordinær Karakter, og vi fra vor Side vil meget fremhæve, at de har en ganske ekstraordinær Karakter ogsaa for os, men Spørgsmaalet er netop: Hvorledes skal vi raade Bod paa de alvorlige Ulemper herved?

Jeg skal i øvrigt ikke komme nærmere ind paa Enkeltheder i dette Lovforslag, skønt der er mange, som har stor Betydning. Jeg vil til Slutning kun understrege dette, at vi for vort Vedkommende er rede til ud fra det Grundsyn, jeg her har givet Udtryk, at forhandle i Udvalget for at faa et hurtigt Resultat i denne Sag. Vi forhandler med det for Øje, at her er Tale om noget midlertidigt og ekstraordinært, og vi vil ikke være bundne til de Bestemmelser, som gives her paa det ene og det andet Omraade, naar vi kommer ind i normale Tider. Saa snart man kan overse disse Forhold sagligt og bedømme dem uden noget Tryk af Tiden, er det vor bestemte Mening, at man bør underkaste Sagen en Overvejelse med de Erfaringer for Øje, som man har gjort i den Række Aar, der er gaaet. Sagen skal fra vor Side i Udvalget blive behandlet med al mulig Hurtighed, men jeg vil dog sige, at der er ikke lang Tid, til den nugældende Lov løber ud, og det er et Spørgsmaal, om det vil kunne nytte noget at tænke paa at faa Loven færdig fra Rigsdagen i de Dage, der er tilbage. Jeg maa derfor forudsætte, at Ministeren er beredt til at fremsætte et Forslag om en kortere Forlængelse af Gyldigheden af den Lov, der i Øjeblikket gælder.